

Benedicció i inauguració de l'Escola Mare de Déu de la Salut

El dia 3 de setembre a les 12 h, Mons. Saiz Meneses presidí, a Sabadell, l'acte de benedicció i inauguració de l'ampliació de l'Escola Diocesana Mare de Déu de la Salut. Estigué acompanyat per l'Ilm. Sr. Joan Carles Sánchez, alcalde de Sabadell, el Sr. Miquel García, director general de Centres Concertats i Centres Privats de la Generalitat de Catalunya. Hi assistiren Mons. Cristau, bisbe auxiliar, i

d'altres personalitats. Els arquitectes Santi Vea i Carles Resino van fer entrega de l'obra al bisbe diocesà que beneí les instal·lacions. Seguidament tingué lloc l'acte institucional amb diferents parlaments que el Sr. Bisbe va cloure. Després es procedí a la descoberta de la placa commemorativa de l'acte i es realitzà la visita inaugural. Per la tarda hi hagué jornada de portes obertes.

GLOSSA

Viure la grandesa i les responsabilitats

Traspassà un mossèn ben estimat pels seus feligresos i per tots els qui rebien el seu servei en les diverses tasques diocesanes que tenia encomanades. Havia arribat al sacerdoci en la maduresa, després de la mort de la seva esposa, amb qui compartí una vida matrimonial viscuda en plenitud, i després d'un exercici professional reeixit. En acabar la missa exequial, a la parròquia de la qual era rector, un dels seus fills adreçà als assistents aquestes paraules: «Quan parlem del nostre pare, també en fem partícip tota la comunitat cristiana, ja que amb la seva decisió de lliurar-se al sacerdoci, després del traspàs de la mare, el nostre pare va engrandir la seva família. Ara, per exemple, els seus fills tenim uns altres germans en els mossens amb qui el pare ha compartit la vida i l'acció pastoral. També formeu part de la nostra família tots aquells que, en un moment o altre, heu compartit amb ell estones de rectoria, de despatx, de diàleg, d'acolliment i consell, de silencis també, perquè estem convençuts que, quan éreu amb ell, us tractava com a fills seus.

»Us estem molt agraïts per les paraules de condol i suport que hem re-

but, carregades de vida, de vitalitat, de força, de servei als altres, de la mateixa manera que ell, en algun moment o altre, també us en devia adreçar [...]. A l'inici de la cerimònia ens han explicat moltes de les coses que el pare, el mossèn, havia fet durant la seva vida... La capacitat de fer tantes i tantes coses només és possible si es fan amb l'amor que neix de Déu, i així és com ell les feia. Amb aquest amor, amb aquesta força i amb aquesta vitalitat ens agradaria que el recordéssiu per sempre.»

Va assumir, primer, la grandesa i les responsabilitats de la vocació matrimonial. Després les de la vocació sacerdotal. Sempre seguint la crida de Déu. Els seus fills, la seva família, la multitud de persones que omplia l'església parroquial eren un testimoni fefaent que s'hi havia esmerçat amb un lliurament generós, n'havia viscut la grandesa i assumit amb escreix les responsabilitats.

«Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha decidit cridar; perquè ell, que els coneixia des de sempre, els ha destinat a ser imatge del seu Fill» (Rm 8,28-29).

Enric Puig Jofra, SJ

REMEU MAR ENDINS

La fe, llum per a la família

A l qui va ser bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Joan Carrera Planas, li agradava recordar que els cristians actuals necessitem una mica d'autoestima. Ho deia no pas per a fomentar la vanagloria, sinó per a superar un cert complex d'inferioritat que ens pot acompanyar. Penso que la primera encíclica del papa Francesc —que és també una encíclica del papa emèrit Benet— ens pot ajudar a adquirir una certa autoestima, sinó de cadascú de nosaltres com a creients, almenys de la fe com a tal.

Em vaig referir la setmana passada a la fe com a factor del bé comú. La fe —àdhuc en la seva accepció comú de concedir confiança a algú— enriqueix les relacions humanes. Només amb una certa fe envers el pròxim és possible el que l'encíclica anomena «la bondat de viure junts» (*Lumen fidei*, 50).

Però és la fe teològica —la fe en el Déu personal, ú i tri— i, per tant, la fe sobrenatural, que és una gràcia o un do de Déu, «la que permet de comprendre l'arquitectura de les relacions humanes, perquè capta el seu fonament últim i el seu destí definitiu en Déu, en el seu amor, i així il·lumina l'art de l'edificació d'aquestes relacions humanes, contribuint d'aquesta manera al bé comú».

«La fe és un bé per a tots, és un bé comú», afirma l'encíclica que estic comentant i m'atreveixo un cop més a recomanar-ne la lectura com una «bona obra» en l'Any de la Fe. La seva llum —la llum, la llum de la fe— no llueix només dintre de l'Església, ni serveix només per a construir una «ciutat eterna» —en el més enllà— sinó que també ens ajuda a edificar les nostres societats, perquè avancin cap el futur amb esperança.

El primer àmbit de la ciutat dels homes que la fe il·lumina és sens dubte la família. El Papa hi dedica els números 52 i 53 de la seva encíclica. El Papa pensa sobretot en la família com a unió estable d'un home i una dona, com una comunitat de vida i d'amor oberta a la comunicació del do de la vida.

En la societat actual n'hi ha que pensen que el fet de contraure matrimoni i fundar una família és una decisió personal i absolutament autònoma, en la qual no seria necessària la intervenció —que alguns jutgen com a «intromissió»— tant de l'Estat com de l'Església o en general de les religions. Hi hauria molt a dir sobre aquesta manera de pensar perquè les seves contradiccions apareixen ben aviat i no sols en la teoria social i jurídica, sinó també en la vida tant dels cònjuges com dels fills.

Em limitaré a un aspecte pràctic que la carta pontificia menciona expressament amb aquestes paraules referides a la família i a la infància: «És important que els pares conreïn pràctiques en comú de fe en la família, que acompanyin els fills en el creixement en la fe» (*Lumen fidei*, 53). La fe és inseparable dels dubtes i les crisis per les que passa durant la vida. Però això no treu el gran valor de la fe viscuda, al nivell en que la pugui viure un infant, en el si de la família i dels llavis i la vida del pare i de la mare.

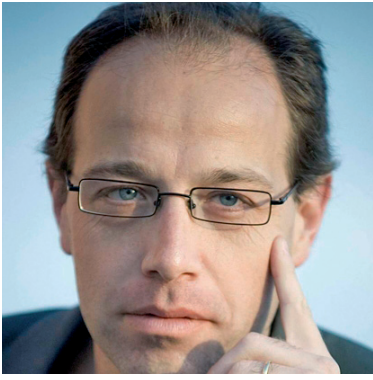
Tinguem, doncs, fe en la fe. En la fe cristiana, feta pregària confiada a Jesús i expressada en pràctiques senzilles —com ara la pregària nocturna a l'Àngel de la guarda—, pràctiques que, sobretot gràcies a les nostres mares, varen acompanyar la nostra infància i foren la llavor que ens ha convertit en creients adults. En creients plens de confiança en l'amor de Déu, que és «més fort que totes les nostres febleses». Així ho diu l'encíclica que estic comentant.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Fotografia oficial del papa Francesc

La fotografia oficial de Sa Santedat el papa Francesc es pot adquirir a la Cúria Diocesana, de dilluns a divendres, de les 9.30 a les 13.30 h.

ENTREVISTA

■ FRANCESC TORRALBA

El pensament de Francesc

El filòsof i teòleg Francesc Torralba no coneixia Jorge Mario Bergoglio abans de ser escollit bisbe de Roma. Aviat, però, el va fascinar «el seu estil i, encara més, els seus missatges». «El papa Francesc té la capacitat de suscitar simpaties en persones espiritualment allunyades de l'Església i això es deu al seu llenguatge, tant verbal com gestual», afegeix.

Com pensa el papa Bergoglio?

Formalment és clar, nítid, ple d'imatges i de figures que permeten un accés universal, de tal manera que es fa intel·ligible a persones molt diferents. És el pensament d'un pastor de l'Església que té com a font d'inspiració l'Evangelí, amb una forta empremta social.

Com el retrataria?

Hi ha unes constants que formen part d'allò que podem anomenar *el nucli dur* de les seves aportacions. Defensa una cultura de la inclusió, crítica amb vehemència la indiferència enfront del sofriment i dels mals d'aquest món, denuncia els estralls que causa la globalització del neoliberalisme, subratlla el valor de la trobada interpersonal, intercultural i interreligiosa, i presenta la imatge d'un Déu d'amor sempre obert al perdó.

Com serà el seu pontificat?

Sempre és arriscat referir-se al futur. És versemblant creure que serà un papa reformista, amb voluntat de convertir l'Església en la casa de tots i de recuperar la credibilitat que ha perdut per causa de molts escàndols. Francesc entén que la coherència és el fonament de l'autoritat moral i, per això, fa una crida a la coherència a tot el poble de Déu, des dels pastors fins als laics.

Òscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

Crist en la paràbola del fill pròdig (2)

El cristià es fa ara la pregunta: quin lloc ocupa aquí el Crist? La paràbola només parla del pare. Manca la cristologia en aquesta paràbola? Sant Agustí va provar de veure cristologia en el passatge que diu que el pare va abraçar el fill (15,20). «El braç del Pare és el Fill», diu. I s'hauria pogut referir a sant Ireneu, que ja havia escrit que el Fill i l'Esperit són els dos braços del Pare. «El braç del Pare és el Fill» quan ens posa el braç damunt les espatlles «com un jou suau»; això no és cap pes que ens carregui, sinó un do de l'amor que ens porta i ens converteix en fills.

Grelot observa que en la paràbola Jesús justifica la seva bondat enfront dels pecadors, la seva acollida dels pecadors, amb la conducta del pare de la paràbola. Així, Jesús, «amb la seva mateixa conducta, esdevé revelació del qui ell anomenava Pare seu».

El context històric de la paràbola fa veure que aquí hi ha una cristologia implícita. La seva passió i resurrecció encara reforcen aquest aspecte: «Déu va donar prova de l'amor que ens té, perquè Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors» (Rm 5,8).

Jesús no pot entrar dins el marc de la narració de la paràbola, perquè ell ja viu en la identificació del Pare del cel, la seva conducta es refereix a la del Pare. Efectivament, en aquesta paràbola, Jesús justifica la seva conducta, que ell atribueix a la del Pare i s'hi identifica. D'aquesta manera, precisament en la figura del Pare al centre de la paràbola, hi ha el Crist com a realització concreta de l'obrar patern.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Servir la comida por amor

—«Una de las señoras de la Cofradía de la Caridad que se han unido para asistir, espiritual y corporalmente, a los enfermos pobres preparará los alimentos y se los llevará.

—Los saludará, cuando llegue, con alegría y caridad, y acomodará la mesita sobre la cama.

—Hará lavar las manos al enfermo y rezará el *Benedictus*.

—Invitará caritativamente al enfermo a comer.

—Todo ello con mucho cariño, como si se tratase de su propio hijo, o mejor dicho, de Dios, que considere como «hecho a sí mismo el bien que se les hace a los pobres».

—Le dirá algunas palabras sobre nuestro Señor, con el propósito de alegrarle si lo encuentra muy desolado.

—Luego, por la tarde, volverá a llevarles la cena con el mismo orden.»

Hasta aquí el original autógrafo del año 1617, del archivo municipal de Chatillon, diócesis de Lyon, a nombre de las *Sirvientas de los Pobres o de la Caridad*, publicado en la biografía de san Vicente de Paúl, «que organizó lo organizable a favor de los necesitados» y fundó cuatro agrupaciones, tanto masculinas como femeninas, que continúan hoy en todo el mundo, empezando por Santa Luisa de Marillac.

J. M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

La violència i l'avarícia

Per Gaudí, la violència i l'avarícia són els pecats bàsics de la societat catalana de l'època, dels obrers i de la burgesia, respectivament, i així els ha volgut representar a la portalada del Roser, tocant a la façana del Naixement, en el claustre de la Sagrada Família. Allí, la protecció de la Mare de Déu guarda un home, un anarquista, temptat de tirar una bomba Orsini —la mateixa que es va fer servir en l'atemptat del Liceu (1893)—, i vetlla alhora perquè una dona de la bona societat barcelonina no caigui en la temptació de la cobdícia, representada per una bossa de diners.

Gaudí, com Maragall, és un home implicat en la seva època i es mostra preocupat per les dimensions que pot prendre el conflicte social i les conseqüències nefastes que pot assolir. L'humanisme cristià i la incipient doctrina Social de l'Església són el rerefons del seu pensament. En especial l'encíclica de Lleó XIII *Rerum Novarum* (1893).

Gaudí col·loca les obres de bé (o de misericòrdia) a les set portes de la façana de la Glòria, al costat dels sagraments, per tal d'indicar el camí: la unió amb Déu (sagraments) i l'amor als altres (obres de misericòrdia).

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

23. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Esd 1,1-6 / Sl 125 / Lc 8,16-18]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí; santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.

24. ■ Dimarts (□ Barcelona, St. Feliu i Terrassa) [Esd 6,7-8.12b.14-20 / Sl 121 / Lc 8,19-21]. Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica de Barcelona; festa de precepte a Barcelona ciutat); sant Gerard o Grau, bisbe.

25. ■ Dimecres [Esd 9,5-9 / Sl: Tb 13,2.4.6.7.8 / Lc 9,1-6]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva); Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus).

26. ■ Dijous [Ag 1,1-8 / Sl 149 / Lc 9,7-9]. Sants Cosme i Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons mrs. de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics; sant Nil, abat.

27. □ Divendres [Ag 2,1b-10 / Sl 42 / Lc 9,18-22]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633).

28. ■ Dissabte [Za 2,1-5.10-11a / Sl: Jr 31,10.11-12ab.13 / Lc 9,43b-45]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII); beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. ■ † Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Am 6,1a.4-7 / Sl 145 / 1Tm 6,11-16 / Lc 16,19-31]. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

DIUMENGE XXV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 8,4-7)

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.»
El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

▶ Salm responsorial (112)

R. *Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.*

Servents del Senyor, lloeu-lo, / lloeu el nom del Senyor. / Si-gui beneït el nom del Senyor, / ara i per tots els segles. R.
El Senyor és excels, als ulls de tots els pobles, / la seva glòria s'eleva més enllà del cel. / Qui és com el Senyor, el nostre Déu? / Té molt amunt el seu tron, / i des d'allí s'inclina / per veure el cel i la terra. R.

Aixeca de la pols el desvalgut, / treu el pobre de la cendra, / per asseure'l entre els poderosos, / els poderosos del seu poble. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súpriques i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestat. Pregar així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoni sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 16,1-13) (Versió breu: Lc 16,10-13)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «L'home que és fidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 8,4-7)

Escuchad esto, los que exprimís al pobre, despojáis a los miserables, diciendo:
«¿Cuándo pasará la luna nueva, para vender el trigo, y el sábado, para ofrecer el grano?»

Disminuís la medida, aumentáis el precio, usáis balanzas con trampa, compráis por dinero al pobre, al mísero por un par de sandalias, vendiendo hasta el salvado del trigo.

Jura el Señor por la gloria de Jacob que no olvidará jamás vuestras acciones.

▶ Salmo responsorial (112)

R. *Alabad al Señor, que alza al pobre.*

Alabad, siervos del Señor, / alabad el nombre del Señor. / Bendito sea el nombre del Señor, / ahora y por siempre. R.
El Señor se eleva sobre todos los pueblos, / su gloria sobre los cielos. / ¿Quién como el Señor, Dios nuestro, / que se eleva en su trono / y se abaja para mirar / al cielo y a la tierra? R.

Levanta del polvo al desvalido, / alza de la basura al pobre, / para sentarlo con los príncipes, / los príncipes de su pueblo. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 2,1-8)

Querido hermano:

Te ruego, lo primero de todo, que hagáis oraciones, plegarias, súplicas, acciones de gracias por todos los hombres, por los reyes y por todos los que ocupan cargos, para que podamos llevar una vida tranquila y apacible, con toda piedad y decoro. Eso es bueno y grato ante los ojos de nuestro Salvador, Dios, que quiere que todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad. Pues Dios es uno, y uno solo es el mediador entre Dios y los hombres, el hombre Cristo Jesús, que se entregó en rescate por todos: este es el testimonio en el tiempo apropiado: para él estoy puesto como anunciador y apóstol —digo la verdad, no miento—, maestro de los gentiles en fe y verdad. Quiero que sean los hombres los que recen en cualquier lugar, alzando las manos limpias de ira y divisiones.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 16,1-13) (Versión breve: Lc 16,10-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que es de fiar en lo menudo también en lo importante es de fiar; el que no es honrado en lo menudo tampoco en lo importante es honrado.

Si no fuisteis de fiar en el injusto dinero, ¿quién os confiará lo que vale de veras? Si no fuisteis de fiar en lo ajeno, ¿lo vuestro, quién os lo dará?

Ningún siervo puede servir a dos amos: porque o bien aborrecerá a uno y amará al otro, o bien se dedicará al primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios y al dinero.»

Faç de Crist, del retaule *La Santa Cena*, procedent de l'antiga Cartoixa de Caldecristo (Museu de la Catedral de Sogorb)

▶) aquesta imatge parla

COMENTARI

Servir Déu o bé l'economia

Per bé o per mal, vivim en un món dominat per l'economia i els seus interessos, que sovint no són els interessos de Déu ni els del bé comú de la població. «Guardeu-vos de l'ambició de posseir riqueses», o bé «ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té», són indicacions de Jesús que ja hem anat sentint. La paràbola que llegim avui abunda en la mateixa prevenció de Jesús enfront dels diners.

Jesús, amb una bona dosi d'ironia, ens presenta el cas d'un administrador malversador que, un cop descobert, aprofita la seva situació i les seves relacions per garantir-se una posició i una

renda sense haver de començar a treballar. Ha estafat el seu amo i continua estafant-lo mentre es prepara una jubilació daurada.

I Jesús el lloa per la seva sagacitat. Una sagacitat que és comuna entre els fills de les tenebres, que són els homes i les dones immersos en els interessos econòmics d'aquest món. A continuació de la paràbola, Jesús ens parla de fidelitat. De l'experiència es treu que qui és capaç de ser fidel en les petites coses de cada dia també ho és en les de més gruix. Se sobreentén que qui no és capaç de ser fidel en les coses de cada dia, menys ho serà en les de més volada. Li va passar a l'administrador de la paràbola, que, en l'administració diària, va ser infidel al seu amo i, per tant, mereix el rebuig de tots.

També a nosaltres ens pot passar que, no essent fidels a Jesús en les petites coses de cada dia i de la nostra relació amb els parents i companys, no serem pas fidels quan l'evangeli ens demani esforços poc habituals.

Tot acaba amb una clara disjuntiva: o som fidels a Déu o als interessos de l'economia. No es poden aconseguir dos contraris, ja que els interessos de Déu no s'adiuen amb els interessos personals o corporatius que duem tan endins del nostre cor.

Jesús ens posa entre l'espasa i la paret, i cadascun de nosaltres s'hi ha d'examinar, com també hem d'examinar els nostres grups, parròquies i moviments.

Jordi Latorre, SDB

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Del dijous dia 19 al dilluns dia 23. Presideix el pelegrinatge al Santuari de Lourdes de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

Dimarts dia 24, a les 10.30 h. Concelebra en la celebració de l'Eucaristia a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, a Barcelona.

Diumenge dia 29, a les 10 h. Pronuncia la conferència *Compromiso juvenil en la vida de la Hermandad* dintre del *Primer Encuentro Nacional de Jóvenes Cofrades* (a l'Auditori de Terrassa).

A les 13 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral en la clausura del *Primer Encuentro Nacional de Jóvenes Cofrades*.

▶ EN LA PAU DE CRIST

P. José Ramón de Francisco Moneo, de la Companyia de Jesús, morí en la pau del Senyor, a Sant Cugat del Vallès, el dia 11 d'agost de 2013 als 82 anys d'edat, 36 de vida religiosa i 30 de sacerdoti. Les exèquies es van celebrar al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès el dia 13 d'agost.

Gna. Josefina Pujol Mir, Franciscana Missionera de la Nativitat de Nostra Senyora (Dardera) s'adormí en el Senyor el dia 3 de setembre a Terrassa, als 90 anys d'edat, i 65 de vida religiosa. Era nascuda a Cardedeu. Les exèquies es van celebrar a la Catedral i parròquia del Sant Esperit de Terrassa el dia 4 de setembre.

▶ AGENDA

Adoració eucarística. Tots els dimecres no festius de les 9.30 a les 20.30 h. Exposició major del Santíssim Sagrament, adoració i pregària en silenci (l'estona que cadascú hi pugui dedicar). A les 20.30 h: Benedicció i Reserva. Lloc: Església de Sant Francesc (Hospital) de Terrassa.

Aplec de Sant Miquel de Toudell. Diumenge dia 29 de setembre a les 11 h, celebració de l'Eucaristia a l'església de Sant Miquel de Toudell (Can Mir - Viladecavalls del Vallès) en el tradicional aplec. Seguidament, actes culturals i populars.

Trobada Nacional de Joves de Germandats i Cofrades. El *Primer Encuentro Nacional de Jóvenes Cofrades* tindrà lloc a Terrassa els dies 27, 28 i 29 de setembre. Informació: Tel. 670 038 621; e-mail: direccion@joveneshermandades2013.org i web: www.joveneshermandades2013.org.

Recés d'inici de curs per a preveres i diaques. *Vallès Oriental*: dilluns 30 de setembre a la Casa Mare de Déu de Montserrat (Caldes de Montbui). Dirigit pel P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat. *Vallès Occidental i Collserola*: Dilluns 14 d'octubre al Centre Borja (Sant Cugat del Vallès). Dirigit per Mons. Joan Esquerda. A ambdós recesos, partint de la beatificació celebrada a Tarragona, es reflexionarà sobre el sentit del martiri en la vida del prevere.

Beatificació dels màrtirs del segle xx. La beatificació d'un grup nombrós de màrtirs del segle xx de tot Espanya tindrà lloc a Tarragona el diumenge dia 13

d'octubre. Entre ells hi ha: el Dr. Josep Guardiet Pujol, rector de la parròquia de Sant Pere de Rubí; el P. Jaume Puig Miroso dels Fills de la Sagrada Família, nascut a Terrassa i mort a Blanes on era director del col·legi; i el P. Àngel Rodamilans, nascut a Sabadell, prevere diocesà a Sabadell i Terrassa i, finalment, monjo de Montserrat conegut per la seva dedicació a la música. El diumenge dia 20 el Sr. Bisbe presidirà la celebració de l'Eucaristia en acció de gràcies per la beatificació dels màrtirs del segle xx a la Catedral del Sant Esperit de Terrassa. I el diumenge dia 27, la Missa d'acció de gràcies per la beatificació del Dr. Guardiet a la parròquia de Sant Pere de Rubí, on reposen les seves restes mortals.

II Jornades Transmet! Quan el servei esdevé Bona Nova. Acció caritativa i social i Nova Evangelització. El dissabte 14 de desembre i el matí del diumenge 15 de desembre de 2013. Organitzades pel Bisbat de Terrassa. Informació i inscripcions: www.seglarterrassa.org.

X Setmana de Cinema Espiritual. Organitzada per la Delegació Episcopal d'Apostolat Seglar, en coordinació amb d'altres delegacions episcopals. Totes les sessions es faran al Cinema Catalunya de Terrassa. Consten de: introducció, projecció de la pel·lícula, petit debat, entrega de guia didàctica per a tutories. El cost és de 4 euros (acompanyants gratuït).

—Sessions d'adults: *Los Miserables* (dilluns 14 d'octubre); *Moscato, el médico de los pobres* (dilluns 21 d'octubre); *October Baby* (dilluns 28 d'octubre). Totes a les 21.15 h.

—Sessions escolars: *Los Miserables* (dies 14 i 15 d'octubre); *October Baby* (dia 16); *La vida de Pi* (dia 17); *Moscato, el médico de los pobres* (dia 18). Totes a les 9.30 h. En coordinació amb la Delegació Episcopal de Joventut.

—Sessió infantil: *El Origen de los Guardianes* (dissabte 8 de març de 2014, a les 10 h). En coordinació amb la Delegació Episcopal de Catequesi.

I Pelegrinatge diocesà a Roma. La diòcesi de Terrassa farà el seu primer pelegrinatge a Roma els dies 15, 16 i 17 de novembre de 2013. Serà presidit per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa. Per a inscripcions: www.anydelafe.org.

REMAD MAR ADENTRO

La fe, luz para la familia

El que fue obispo auxiliar de Barcelona, Mons. Joan Carrera Planas, solía decir que los cristianos actuales necesitamos un poco de autoestima. Lo decía no para fomentar la vanagloria, sino para superar un cierto complejo de inferioridad que nos puede acompañar. Pienso que la primera encíclica del papa Francisco —que es también una encíclica del papa emérito Benedicto— nos puede ayudar a adquirir una cierta autoestima, sino de cada uno de nosotros como creyentes, por lo menos de la fe como tal.

Me referí la semana pasada a la fe como factor del bien común. La fe —incluso en su acepción común de conceder confianza a alguien— enriquece las relaciones humanas. Sólo con una cierta fe en nuestros prójimos es posible lo que la encíclica llama «la bondad de vivir juntos» (*Lumen fidei*, n. 50).

Pero es la fe teológica —la fe en el Dios personal, uno y trino— y por tanto, la fe sobrenatural, que es una gracia o un don de Dios, «la que permite comprender la arquitectura de las relaciones humanas, porque capta su fundamento último y su destino definitivo en Dios, en su amor, y así ilumina el arte de la edificación de esas relaciones humanas, contribuyendo de esta manera al bien común».

«La fe es un bien para todos, es un bien común», afirma la encíclica que estoy comentando y cuya lectura una vez más me atrevo a recomendar como una «buena obra» en el Año de la Fe. Su luz —la luz, la luz de la fe— no luce sólo dentro de la Iglesia, ni sirve únicamente para construir una «ciudad eterna» —en el más allá—, sino que nos ayuda también a edificar nuestras sociedades, para que avancen hacia el futuro con esperanza.

El primer ámbito de la ciudad de los hombres que la fe ilumina es sin lugar a dudas la familia. A ella dedica el papa Francisco los números 52 y 53 de su encíclica. El Papa piensa sobre todo en la familia como unión estable de un hombre y una mujer, como comunidad de vida y de amor abierta a la comunicación del don de la vida.

En la sociedad actual existen quienes piensan que el hecho de contraer matrimonio y fundar una familia es una decisión personal y absolutamente autónoma, en la que no sería necesaria la intervención —que algunos juzgan como «intromisión»— tanto del Estado como de la Iglesia o en general de las religiones. Mucha tela habría que cortar sobre esta manera de pensar, cuyas contradicciones aparecen pronto, y ni sólo en la teoría social y jurí-

dica, sino también en la vida tanto de los cónyuges como de los hijos.

Me voy a limitar a un aspecto práctico que la carta pontificia menciona expresamente con estas palabras referidas a la familia y la infancia: «Es importante que los padres cultiven prácticas comunes de fe en la familia, que acompañen el crecimiento en la fe de los hijos» (*Lumen fidei*, 53). La fe es inseparable de las dudas y las crisis por las que pasa a lo largo de la vida. Pero esta realidad no quita el gran valor de la fe vivida, al nivel en que la pueda vivir un niño, en el seno de la familia y de los labios y de la vida del padre y de la madre.

Tengamos, pues, fe en la fe. En la fe cristiana, hecha plegaria confiada a Jesús y expresada en prácticas sencillas —por ejemplo, la plegaria nocturna al Ángel de la guarda—, prácticas que, gracias sobre todo a nuestras madres, acompañaron nuestra infancia y fueron la siembra que nos ha convertido en creyentes adultos. En creyentes llenos de confianza en el amor de Dios, que es «más fuerte que todas nuestras debilidades». Así lo dice la encíclica que estoy comentando.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa